

SARA STORM

Merirosvoikesä

Sara Storm

Merirosvokesä

SAGA Egmont

Merirosvokesä

Copyright © 2024 Sara Storm and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727215709

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1.

”Kuja oli tuonut hänet taloon keväisenä päivänä ehtoon aikaan. Kuja ei koskaan, koskaan saanut viedä häntä pois”, Enni luki kellastuneelta sivulta, jonka oli avannut sattumanvaraisesti. Hän sulki silmänsä ja jäi hetkeksi maistelevaan ajatusta.

Ennin käsissä oli nide, joka sisälsi Mika Waltarin pienoisromaaneja, ja kohdalle oli osunut *Vieras mies tuli taloon*. Se oli yksi niistä kirjoista, joista Kirjavan kulmauksen omistaja Jalmary Iskola halusi hankkiutua eroon kirjakaupan kesäalessa. Jalmary tahtoi tekokukilla koristeltuihin alekaloihin röykkiöittäin kirjoja ja niille niin halvat hinnat, että ihmiset villiintyisivät. Siksi Enni oli viettänyt aamupäivän maan alla, ahtaassa ja sokkeloisessa kellarikerroksen varastotilassa, jonka patinoituneita pintoja valaisi vain yksi ilman varjostinta katosta roikkuva hehkulamppu. Hän oli keräillyt ja pinonnut kirjoja pöydälle, josta kuljetti niitä välillä yläkertaan. Siellä kirjakaupan kesätyöntekijä Aurora hinnoitteli niitä asiakaspalvelun lomassa. Asiakkaita oli käynyt vain muutama. Oli verkkainen aamu.

Välillä Enni poimi kirjan ja luki itseään viihdyttääkseen lauseen sieltä, toisen täältä. Työskentely yksin hämärässä ja pölyn tuoksussa tuntui hauskemmalta, kun pään sisällä lähti versoamaan jokin kirjasta alkusysäyksen saanut ajatus. Nyt hän ehti hetken miettiä sitä vierasta miestä, joka oli kävellyt kevätiltana taloon ja mullistanut sen asukkaiden elämän. Sitten hän kuitenkin kuuli, että kirjakauppaankin oli saapunut mies. Ei vieras, vaan tuttu. Sellainen, jonka äänen kuuleminen sai Ennin kahmimaan kirjapinon syliinsä ja kiiruhtamaan kapeita betoniportaita ylös. Hän kipitti kevyttä ravia kuin iloinen pikku hevonen, sillä tuo mies oli mullistanut Enni Vähäluodon elämän.

– Niin että sä olet laittanut ruokaa ja tulit ihan hakemaan Ennin lounaalle, Aurora ihmetteli Leolle. – Luulitko sä, ettei Enni enää osaa reittiä kotiinsa? Että se eksyy matkalla?

– Joo. Tai mä vähän pelkäsin, että mitä jos. Niin piti tulla varmistamaan, Leo selitti ja kuullessaan portaista ääntä kääntyi hymyillen katsomaan Enniä. – Moi. Mä tein Chochili-Elinan ohjeella porkkanakeittoa, jossa on maapähkinävoita.

– Kuulostaa ihanalta, Enni kehräsi ja heti laskettuaan kirjapinon sylistään suukotti Leoa.

– Ja ikäväkin on ehtinyt jo tulla, Aurora kommentoi ja pyöritteli silmiään. – Jep jep.

– Onhan tässä nyt mennyt jo melkein kolme tuntia, Enni puolusteli.

– Parempi tosiaan, että ette oo erossa enempää kuin kolme tuntia kerrallaan, Aurora sanoi Leolle. – Keväällä Enni ikävöi sua niin paljon, että siitä tuli ihan mahdoton. Zombi. Hirviö.

– Hirveää liioittelua, Enni paheksui. – Mutta siitä tuli mieleen, että Saara Turusen *Rakkaudenhirviö* on hyvä kirja. Pitäisi lukea se uudelleen.

– Aijaa. Kertooko se susta? Aurora ihmetteli. – Siitä, miten sä teit melkein kuolemaa kun Leo oli Tanskassa ja –

– Mitäs jos sä vaan jatkaisit töitä, Enni keskeytti. – Mä haen sulle vielä kirjoja tuohon vitosen läjään.

Hän lähti takaisin kellariin toivoen, että Aurora vaihtaisi puheenaihetta. Enni tiesi olleensa keväällä masentavaa seuraa – hän oli ollut synkkä ja flegmaattinen ja hetkittäin aika melodramaattinen pelätessään, että oli menettänyt Kööpenhaminaan töiden vuoksi lähteneen Leon rakkauden. Hän ei kuitenkaan enää mielellään muistellut niitä aikoja, varsinkaan Leon kuullen. Nyt kun Leo oli taas Suomessa, Helsingissä ja Ennin luona, Enni halusi unohtaa koko kamalan kevään. Se oli mennyt eikä palaisi enää koskaan.

Pöydän luona hän puntaroi mielessään, kumman kasaamansa pinon veisi Auroralle. Toisessa oli niin paksuja ja painavia opuksia, että sitä ei ehkä hänen voimillaan sittenkään kannettaisi kerralla ylös, vaan se olisi jaettava kahtia.

Hän ei ollut vielä tarttunut kevyempään pinoon, kun Leo laskeutui portaita.

– Mä tulín katsomaan, voinko auttaa kantamisessa, Leo sanoi.

– Voit, Enni ilahtui. – Sä voit kopata syliin ton raskaamman pinon.

Leo ei kuitenkaan tarttunut kirjoihin, vaan Enniin. Hän nosti Ennin kainaloista istumaan pöydälle kirjapinojen viereen ja veti syliinsä. Enni kikatti onnellisena ja kietoi kätensä ja säärensä Leon ympärille.

– Sori, Leo sanoi. – Mä saatoín käsittää ohjeet vähän väärin. Siis että mitä piti kopata syliin...

– Ehkä sä luit rivien välistä, Enni ehdotti. – Taitavasti. Mä olen tosi vaikuttunut.

Hän ajatteli, että tämä oli taatusti parasta, mitä kirjakaupan pölyntuoksuisessa kellarissa saattoi tapahtua: että joku vain tuli, nosti pöydälle ja otti syliinsä. Eikä tietenkään kuka tahansa vaan Leo – ihanin, paras, rakas... se mies, jonka kanssa Enni upposi suloiseen, hellään suudelmaan.

– Mihin kädet saa laittaa? Saako laittaa paidan alle? Leo kyseli.

– Ymm, Enni mumisi ja kiemurteli mielihyvystä, sillä Leo oli jo hänen kehonkielestään tehnyt omat johtopäätöksensä, ja tämän sormet liukuivat paidanhelmasta Ennin paljaalle iholle.

– Ääh!

He havahtuivat puoli sekuntia liian myöhään siihen, että portaista kuului askelia. Aurora mulkoili heitä suu mutrussa.

– Mä tulín katsomaan, että mikä kestää. Olisi pitänyt arvata, hän ripitti.

– Sori, Enni mutisi.

Leo hivutti kätensä pois hänen paitansa alta. He varoivat katsomasta toisiaan, koska kumpaakin nolotti ja nauratti samaan aikaan.

– Mä yritän miettiä, että mitä Päivi sanoisi tässä tilanteessa, Aurora jatkoi. – Se sanoisi, että tämä on kirjakaupan varasto, eikä mikään lemменluola. Tai kutukellari! Niin!

Hänen topakkuutensa ja vetoaminen yrmeystään tunnettuun kollekaan saivat Ennin repeämään.

– Kutukellari, hän voihki naurunsa seasta ja pudottautui alas pöydältä. – Sä olet kuitenkin täysi-ikäinen, joten et sä varmaan tästä pahasti traumatisoitunut. Ja meillä oli sentään housut jalassa –

– No se nyt tästä olisikin puuttunut! Aurora puuskahti. – Menkää muualle riisumaan housujanne!

Hän tömisteli takaisin yläkertaan. Enni ja Leo ottivat kirjapinot pöydältä, Enni kevyemmän, Leo painavamman.

– Me ollaan kamalia, Enni pahoitteli, kun he lähtivät peräkkäin nousemaan portaita.

– Aivan, niitä rakkaudenhirviöitä, Leo muisti.

Aurora jäi palvelemaan juuri kauppaan saapunutta asiakasta, kun he poistuivat.

– Jos se porkkanakeitto jää syömättä, kun teillä onkin muuta tekemistä, niin voitte tuoda sen mulle! hän huikkasi Ennin ja Leon perään.

Leo oikaisi lounaan jälkeen sohvalle ruokalevolle. Niin suloinen sopankeittäjä, että hänetkin olisi voinut syödä, Enni ajatteli täynnä hellyyttä. Hän olisi enemmän kuin mieluusti sovittautunut Leon kainaloon loikoilemaan, mutta hänen oli palattava Kirjavaan kulmaukseen, jotta myöhemmin töihin tullut Aurora pääsisi omalle lounastauolleen.

Hän kumartui suukottamaan Leoa ja silittämään tämän vaalean suklaan väristä tukkaa. Se oli erilaista kuin Ennin pörröinen ja karhea tukka. Leon tukka oli liukasta ja sileää, kuin silkkiä Ennin sormissa. Enni silitti vähän hänen leukaansakin. Se puski kesäpartaa. Leo ei ollut lomalla ajanut partaansa ja oli kehottanut Enniä ilmoittamaan, kun kasvustoa olisi haitaksi asti, esteettisesti tai muuten. Toistaiseksi partakin oli Ennistä vain ihana. Tietysti oli, koska se oli Leon parta.

– Kiitos keitosta. Ja sämpylöistä. Ja seurasta. Kaikki oli priimaa, Enni sanoi.

– Kiitos itsellesi, Leo sanoi ja katsoi häntä kultasilmillään raukeasti ripsien raosta. – Ja jos mietit, että jätkö sä jotain vielä velkaa niin ei, lounas tuli ihan kokonaan kuitattua.

Enni lähti tirskahdellen eteiseen pukemaan kenkiään. Leon kesäloma tarkoitti paitsi partaa myös sitä, että Ennillä oli jo monena päivänä ollut käytössään yksityinen lounasruokala. Leo Lindin laittamat lounaat olivat järjestään herkkuisia, ja vaikka putiikin maksutavat olivat hyvin rajalliset – niitä oli tasan yksi – Enni maksoi lounaansa mukisematta joko jälkikäteen tai etukäteen, niin kuin tänään. Hän oli oikein iloinen maksaja, eikä kysellytkään ilmaisten lounaiden perään.

– Vie Auroralle pari sämpylää, Leo ehdotti, kun Ennin käsi oli jo ovenkahvalla.

– Joo, se ottaakin varmasti mielellään, isoruokainen urheilijatyttö kun on, Enni sanoi ja käväisi vielä pussittamassa pari vastaleivottua, rapeakuorista sämpylää. Ne olivat vieläkin lämpimiä ja tuoksuivat niin hyvältä, että Enni melkein tuli uudestaan nälkäiseksi.

Kun hän kohta käveli Käpylänkujaa alaspäin kohti kirjakauppaa, hän muisteli sitä, miltä oli näyttänyt äsken vilkaistuaan kotinsa eteisessä peiliin. Hänen tukkansa oli ollut pikasuikun jäljiltä vielä kostea ja pörröinen. Hänen poskensa olivat rusottaneet.

Silmät olivat kimaltaneet, ne olivat näyttäneet vihreämmiltä kuin koskaan ennen. Ne olivat muistuttaneet sitä merilasin palaa, jonka Leo oli hänelle viikonloppuna poiminut, kun he olivat olleet piknikillä Lauttasaarella. Vihreä lasinsiru, ehkä pala pulloa, oli ollut terävä jouduttuaan mereen kauan sitten, mutta meren syleilyssä siitä oli tullut sileä ja suloinen. Siihen ei enää loukannut sormiaan. Se oli kuin jalokivi.

Enni muisteli Tommy Tabermannin runonsäettä, jossa verrattiin meren sileiksi hiomia kiviä ihmisiin, joita hyväiltiin. Se sopi merilasiinkin. Ja Enniin, hänkin tunsi kimaltavansa kuin

jalokivi. Hän ajatteli peilikuvaansa, joka oli hänestä heijastuvaa valoa. Valo on peräisin Leosta, hän on minun valonlähteeni. Aijai, miten ihanaa on olla näin rakastunut, että kaikki rakkausrunotkin tuntuvat omasta itsestä kirjoitetuilta, Enni ajatteli raukeasti nykäistessään kirjakaupan oven auki.

Hänen yllätyksekseen paikalla oli Auroran lisäksi nainen, jolla oli tumma polkkatukka ja laatikon muotoiset silmälasit – Päivi. Enni ei ollut kollegaa montaa kertaa nähnyt sen jälkeen, kun tämä oli aivan yllättäen keväällä julkaissut kauhuromaanin, josta oli tullut menestys.

– Hei, Enni sanoi. – Tulitko sä töihin?

– En, Päivi sanoi. – Minulla on Jalmarin kanssa palaveri.

– Mä menen syömään, oon ihan heikkona nälästä, Aurora sanoi. – Täällä on edelleen ihan kuollutta, tupa on nytkin tyhjä.

– Me syötiin kaikki soppa, mutta tässä on sulle sämpylöitä, Enni sanoi ja työnsi tytölle pussin. – Leo leipoi ne just, ovat tosi hyviä.

– Ihanaa! Kiitos!

Aurora viiletti takahuoneeseen. Päivi vilkaisi hänen peräänsä arvostelevan näköisenä.

– Urheilushortsit ja t-paita, Päivi sanoi tarkoittaen Auroran yllä olevia vaatteita ja maiskautti suutaan merkitsevästi. – Aikookos Jalmari kenties laajentaa toimialaa entisestään – muovirojukauppahan tästä on jo tullutkin – ja avata tänne kuntosalin?

– Täällä on joinakin päivinä ollut tosi tukalaa, Enni sanoi. – On pakko pukeutua aika kevyesti, ettei läkähdy. Siksi mullakin on nämä lyhyet pellavahousut...

– Eila Iskolan aikana ei olisi tullut kuuloonkaan, että täällä olisi kekkaloitu urheiluasuiissa, Päivi huomautti viitaten kirjakaupan edelliseen omistajaan, joka oli ollut Jalmarin äiti.

– Noh, ajat ovat muuttuneet, Enni sanoi ja Päivin penseän ilmeen nähdessään kiiruhti vaihtamaan puheenaihetta, jonka tiesi tälle mieluisaksi. – Mä olen nyt puolivälissä sun kirjaa. Se on kyllä oikeasti pelottava. Ne kaikki kamalat olennot – miten sä olet keksinytkin niin hyytäviä otuksia! Ihan hirveitä. Se mammeloinenkin. Huh.

Päivi katsoi häntä kummastuneesti ja nosti silmälaseja nenänvarreltaan.

– Enhän minä ole niitä keksinyt, hän sanoi. – Minä olen poiminut ne Mythologia Fennicasta.

– Mikä se on, Enniltä lipsahti.

Hän katui saman tien, sillä Päivi katsoi häntä sillä tavalla kuin vain tämä osasi – järkytyksen ja säälin sekaisesti. Päivi piti Enniä sivistymättömänä ja jopa hiukan yksinkertaisena, tai ainakin lapsellisena. Sitä Ennin oli ajoittain vaikea niellä.

– Christfrid Ganander oli suomalainen pappi, joka eli 1700-luvulla ja keräsi suomalaista kansanperinnettä, esimerkiksi loitsuja, sananlaskuja ja arvoituksia. Mythologia Fennica on eräänlainen sanakirja, jonka hän kokosi keräämästään aineistosta, Päivi selitti.

– Jaha. Koulussa puhuttiin vain Lönnrotista ja Kalevalasta, mutta kerättiin sitä matskua sitten ennen Eliastakin, Enni sanoi.

– Kyllä vain, Päivi sanoi, astui lähemmäs Enniä ja lausui kolkolla äänellä: – *Mammeloinen maasta nousi, kolmikanta kankahasta, lihan syöjä, luun purija, veren uroolta vetäjä.*

– Jooh, Enni vinkaisi. – Niinhän se siinä sun kirjassakin puree ihmisiltä raajoja poikki ja juo verta.

– Kyllä, ja minä siteerasin Gananderia äsken, Päivi sanoi. – En minä keksinyt mammeloista enkä sitä, että se syö ihmisiä.

Ennillä oli epämurkava olo. Hänen ihonsa alle oli hiipinyt muurahaisia, joilla oli kylmät, pienet jalat. Hän hivuttautui kassapöydän taakse.

– Kukahan sen on keksinyt, hän pohti ääneen. – Siis alunperin...

Päivi näytti suorastaan ilahtuneelta. Hän melkein hymyili.

– Niin, sehän on äärimmäisen kiehtova kysymys – että mikä myyttisten olentojen alkuperä on. Eihän mikään tyhjästä synny. Minä en keksinyt mammeloista, mutta keksikö sitä kukaan muukaan ihminen? Päivi kysyi. – Jos minun pitäisi arvata, niin sanoisin, että ei. Jostain tarina on saanut alkunsa. Jotain on ollut olemassa...

Ennistä se kuulosti pahaenteiseltä. *Jotain on ollut olemassa.* Mitä siis? Se maan alta esiin kömpinyt verenhimoinen hirviökö? Onko se ollut todellinen? Oliko joku nähnyt joskus mammeloisen, ja siitä tarina oli saanut alkunsa? No ei tietenkään, mutta...

Kulkuset kirjakaupan oven yllä kilahtivat kotoisasti, ja Kirjavan kulmauksen omistaja Jalmari Iskola pyyhälsi sisään vaaleassa kesäpaidassa silminnähden hyväntuulisena.

– Terve tytöt! Päivi, nyt puhutaan bisnestä. Viimeksi kun sä olit täällä, kaupan kassaan kilisi yli kolme tonnia, Jalmari myhäili. – Mulle on sen illan jälkeen tullut hirveästi viestejä, joissa valitellaan, ettei tilaisuutta markkinoitu tarpeeksi ja meni ohi ja olisi haluttu niin kovasti tavata kirjailija. No saamansa pitää! Me järjestetään uusi happening, ja Enni, sullekin on taas käyttöä!

– Tarjotaanko taas kahvia ja keksejä? Enni kysyi ja yritti pitää ilmeensä neutraalina. Älä kadehdi, se on turhaa ja lapsellista, hän muistutti itseään hiljaa mielessään. Häntä hävetti tunnustaa jopa itselleen kaikkia niitä tunteita, joita Päivin menestys oli hänessä herättänyt.

Päivin signeeraustilaisuus Kirjavassa kulmauksessa oli ollut suurmenestys. Kauppa oli ollut tupaten täynnä, ja välillä sisälle oli jouduttu jonottamaan. Enni oli tarjoillut Auroran kanssa asiakkaille kahvia. Aurora oli juossut Alepaan hakemaan lisää keksejä ja kahvimaitoa, jotka loppuivat kesken. Enni oli vääntänyt sormenpäästä hellinä lahjapaketteja Päivin romaaneille. Oli jokunen asiakas ostanut jotain muutakin, mutta ehdoton pääartikkeli oli ollut Päivin kirjoittama *Pirun leukaluu*. Kun Enni oli nähnyt Jalmarin tilaamat kirjalaatikot, hän oli ollut varma, että nyt kirjakauppias oli innostunut liikaa. Mutta ei: myymättä oli jäänyt vain kaksi kappaletta, jotka oli ostettu heti seuraavana aamuna.

Jalmari oli seissyt kassapöydän takana kasvoillaan euforinen hymy. Hän oli vuosikausia haikaillut sellaista kirjaa, joka aiheuttaisi kauppaan kunnon ryntäyksen, ja nyt se oli tapahtunut.

– Jotain muuta on mielessä kuin kahvia, Jalmari sanoi ja taputti Päiviä hellästi olkapäälle. – No niin, me pidetään pieni palaveri ensin. Puhutaan sitten sun osuudesta, Enni.

– Aurora on takahuoneessa syömässä, Enni sanoi, kun Päivi ja Jalmari suuntasivat sinne.

– Se likka syö nopeasti, Jalmari kuittasi ja oli oikeassa, sillä kohta Aurora jo pelmahti Ennin luo.

– Pidä se, hän sanoi.

– Mikä, Enni ihmetteli.

– Leo, Aurora sanoi. – Se tekee tosi hyviä sämpylöitä. Mutta mitä toi Jallu touhuu? Se lässyttää Päiville niin maireana, että mua kuvottaa. Aikooko se vaihtaa mun äidin ex-vaimoonsa? Jos se särkee mun äidin sydämen, niin äijä ei kävele enää koskaan! Mä vannon!

Hän mulkoili tummanruskeat silmät kapeina takahuoneen suljettua ovea. Päivi ja Jalmari olivat tosiaan kauan sitten olleet vähän aikaa naimisissa. Asia oli selvinnyt Ennille vasta äskettäin, vaikka hän oli ollut töissä kirjakaupassa jo yli kolme vuotta.

Auroran kauniilla äidillä Mariamalla ja Jalmari Iskolalla puolestaan oli menossa tuore romanssi, johon Aurora oli suhtautunut hyvin penseästi, mutta pikku hiljaa pehmentynyt. Ennistä oli aika liikuttavaa, miten suojelevasti Aurora suhtautui äitiinsä. Hän oli myös aika varma siitä, että jos Aurora oikeasti kävisi Jalmari Iskolan kimppuun pahoissa aikeissa, ei kirjakauppiaalla olisi mitään mahdollisuuksia. Liikunnanohjaajaksi opiskeleva, pitkänhuiskea ja jäntevä Aurora olisi tehnyt selvää viisikymppisestä kirjakauppiaasta, jolle jo parin korttelin ympäri käveleminen oli urheilua.

– Rauhoitu, Enni pyysi. – Sun ei tarvitse höykyttää Jalmaria. Kyse on rahasta. Päivin kirjan myynti on paikannut kaupan taloutta tosi kivasti. Kun Jalmari lässyttää Päiville, sillä on euronkuvat silmissä. Nyt se suunnittelee uutta tilaisuutta, jossa me varmaan saadaan taas tarjota kahvia. Tai ei kuulemma kahvia, mutta varmaan sitten jotain muuta.

Kulkusten kilahtelu keskeytti sananvaihdon. Enni tervehti kauppaan astunutta naiskaksikkoa ja lähti alas varastoon noutamaan uuden alekirjapinon hinnoiteltavaksi. Kun hän palasi ylös, olivat asiakkaat jo kassalla. Toinen osti yhden postikortin, toinen *Pirun leukaluun*.

– Vieläkin joka päivä joku ostaa Päivin kirjan, Aurora sanoi asiakkaiden mentyä. – Mä en ole ollut kesällä töissä yhtään sellaista päivää, etten olisi myynyt ainakin yhtä kappaletta. Ihme juttu.

– Mä en tiedä, pystynkö lukemaan sitä loppuun, Enni tunnusti. – Se on kamala.

Aurora näytti hämmästyneeltä.

– Siis ihan huono vai?

– Eikun pelottava, Enni sanoi. – Ihan hirveä. Siinä on sellainen tyyppi, joka omistaa metsää, ja se myy sieltä kunttaa ja sitten –

– Seis, odota, Aurora keskeytti. – Mitä kuntta on?

– Metsänpohjaa. Siis sellaista pintakerrosta, missä on sammalta ja varpuja ja kaikkea sellaista. Sitä irrotetaan isoina kaistaleina, rullataan ja myydään. Ihmiset laittavat sitä talojensa pihoille. Se on niin kuin luonnonmukaisempi vaihtoehto nurmikolle, Enni selitti.

– Okei. Siis Päivin kirjassa joku myy sitä, öö, könttää?

– Kunttaa, Enni korjasi. – Joo, sellainen Aaltonen myy metsästään kunttaa, mutta siellä metsässä maan alla asuva hirviö, mammeloinen, häiriintyy siitä mylläämisestä. Se könyää maan alta esiin ja käy sen Aaltosen kimppuun ja syö sen.

Auroran silmät levisivät.

– Mitä! hän henkäisi. – Vau. Siis sitä mammeloista suututtaa Aaltosen kunttabisnekset niin huolella, että se syö sen?

– Niin. Eikä se Aaltonen ole mikään paha mies. Ihan tavallinen perheenisä, Enni selitti ja kuuli, miten hänen äänensä värähti.

Aaltonen oli hänestä ollut sympaattinen hahmo. Mies oli syönyt aamiaista perheensä kanssa, kuskannut lapsensa

bussipysäkillä, mennyt työmaalleen, ja siellä kauhea mammeloinen oli hyökännyt. Vain hetki sitten Aaltonen oli lusikoinut kaurapuuroa (ihan niin kuin Enni ja Leo joka aamu), pörröttänyt kuopuksensa tukkaa ja suukottanut vaimoaan, ja sitten mammeloinen oli tehnyt miesparasta selvää. Enni oli lukenut vedet silmissä Päivin kirjoittamaa yksityiskohtaista kuvausta siitä, miten turve pölisi, luut rutisivat ja veri roiskui.

Aurora ei sen sijaan näyttänyt yhtään kauhistuneelta, vaan ihastuneelta.

– Vau, hän henkäisi taas. – Ehkä mun pitää yrittää lukea se. Jalluhan koko ajan kyselee, että joko mä luin, mutta se on aika paksu kirja. Mä lainasin Jallun mulle antaman kappaleen Paulille ja ajattelin, että se saa briiffata mua.

– Kunhan tiedät, mitä teet, Enni mutisi. – Mä en ole valmis suosittelemaan sitä kirjaa ihan kaikille. No, sä tietty antaisit mammeloisellekin pataan, jos sellainen joskus tulisi vastaan.

– Tulisipa, Aurora haaveili ja nähdessään Ennin järkyttyneen ilmeen virnisti. – Älä nyt viitsi. Pelkäätkö sä oikeasti jotain otusta, jonka Päivi on keksinyt?

– No höh, en tietenkään pelkää. Tosin se ei ole keksinyt sitä, vaan on ottanut sen yhdestä kirjasta, Enni sanoi. – Sellaisesta, johon on kolmesataa vuotta sitten kerätty kansanperinnettä. Ainakin silloin joku on luultavasti uskonut, että mammeloisia on olemassa.

– Hm. No, niin kauan kuin Luonnontieteellisessä museossa ei ole mammelaisen luurankoa, niin mä en kyllä usko, Aurora sanoi ja katsoi Enniä kysyvästi. – Siis eihän siellä ole?

– Hah, Enni naurahti. – Mene katsomaan.

– Siellä on kyllä ihan älyttömästi luita, Aurora alkoi pohtia. – Ja se kaksipäinen vasikka, se on raju. Koulussa käytiin aika monta kertaa...

Takahuoneen ovi aukesi. Kaupan puolelle astuivat peräkanaa tutun ilmeetön Päivi ja Jalmari, joka puhkui edelleen hyvää tuulta.

– No niin! Saatiin kahden viikon päähän kalenteroitua Kirjavan kulmauksen ikioma kauhuilta, hän hehkutti. – Päivi lukee otteita kirjastaan, ja Enni – me hyödynnetään nyt sun teatteriharrastusta. Saat lausua runoja.

– Jaha, Enni yllättyi. – Sitä mä en ole kyllä ennen tehnyt, mutta eiköhän se järjesty. Valitsenko mä itse ne vai –

– Valitset tästä, Jalmari sanoi ja työnsi Ennin käteen mustan kirjan.

”Korppi ja muita vanhoja kauhurunoja”, sen kannessa luki. Kuvassa oli violettiä yötaivasta, täysikuu ja oksalla istuva lintu, ehkä siis korppi. Enni ei muistanut nähneensä kirjaa koskaan ennen. Hän selasi esiin sen sisällysluettelon ja nielaisi. Runoilla oli sellaisia nimiä kuin *Huuto kalmistosta* ja *Sua varron, viikatemiestä*.

– Taitaa olla hilpeää kamaa, hän kommentoi.

Jalmari virnisti.

– Enniseni, kauhuillat ei ole hilpeitä tilaisuuksia, hän sanoi. – Valitset sieltä jonkun muutaman runon sikermän. Vaikka Katri Valaa, niitä on siinä monta. Ja stailaat itsesi tietty teemaan sopivasti. Ehkä sä voisit pukeutua Vampiraksi? Musta peruukki, julmat tekokynnet ja sitä rataa!

– Mulla ei ole vartaloa Vampiraksi. Vyötäröä ainakaan, Enni tyrnäsi.

Päättykö rakkauden kesä parisuhteen haaksirikkoon?

Ennin kesä alkaa onnellisissa merkeissä Leon palattua Tanskasta. Parisuhdeonnen lisäksi kesän täyttää Kypinäyttämön lapsille suunnattu kesänäytelmä. Kun Mauri Kunnaksen merirosvonäytelmän oikeudet uhkaavat kuitenkin kaataa harrastajateatterin budjetin, tarttuu kynään kaikkien kauhuksi ohjaaja Lauri. Roolitukset herättävät närää, mutta kulisseissa kipinöi romantiikka.

Ennin ja Leon rakkausrintamalle ilmestyy tummia pilviä, kun Leon kööpenhaminalainen työkaveri Sanne saapuu työkiertoon ja majoittuu Leon sohvalle. Mustasukkaisen Ennin on vaikea uskoa Sannen saapumisen syyksi pelkkää Helsingin eksotiikkaa. Onko hemaiseva tanskatar sittenkin merirosvo, joka on tullut viemään Leon sydämen?

Nimimerkki **Sara Storm** on helsinkiläinen vapaa toimittaja ja kirjoittaja. Hän puolustaa intohimoisesti onnellisia loppuja ja sekoaa aina hetkeksi nähdessään koiranpennun tai bébé-leivoksen.